

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 29.1.2007
COM(2007) 30 final

COMUNICAREA COMISIEI CĂTRE CONSILIU ȘI PARLAMENTUL EUROPEAN

Revizuirea gestionării rezervelor de pești de adâncime

COMUNICAREA COMISIEI CĂTRE CONSILIU ȘI PARLAMENTUL EUROPEAN

Revizuirea gestionării rezervelor de pești de adâncime

CUPRINS

1.	Introducere	3
2.	Perspectivă de ansamblu asupra regulamentelor comunitare privind zonele de pescuit în adâncime	4
3.	Eficiența regulamentelor	5
3.1.	Măsurile adoptate sunt suficiente?	5
3.1.1.	Nivelurile TAC.....	5
3.1.2.	Caracterul adecvat al TAC-urilor privind gestionarea rezervelor de pești de adâncime.....	6
3.1.3.	Gestionarea efortului de pescuit în rezervele de pești de adâncime.....	7
3.2.	Punerea în aplicare a regulamentelor:	8
3.2.1.	Eșantionare științifică și programe de observare	8
3.2.2.	Lista porturilor desemnate.....	9
3.2.3.	Lista navelor cu licențe de pescuit în adâncime.....	9
3.2.4.	Declararea efortului de pescuit.....	9
3.2.5.	Monitorizare și control.....	10
4.	Concluzii	10
	ANEXĂ.....	12

1. INTRODUCERE

Domeniul de aplicare al acestei revizuii se limitează la zonele de pescuit în adâncime exploatare în apele comunitare și în zonele de reglementare ale Comisiei pentru pescuit în zona de nord-est a Oceanului Atlantic (NEAFC) și ale Comitetului de pescuit la Atlanticul est-central (CECAF). În consecință, aceasta nu ia în considerare zonele de pescuit care sunt exploatare în alte zone reglementate, precum cele ale Organizației de Pescuit în Atlanticul de Nord-Vest (NAFO), ale Organizației pentru pescuitul în zona de sud-est a Oceanului Atlantic (SEAFO) sau în alte zone nereglementate ale mării libere.

De asemenea, revizuirea este centrată mai mult asupra gestionării rezervelor de pești de adâncime decât asupra considerațiilor mai largi privind ecosistemul, precum protejarea habitatelor vulnerabile. Aceasta este doar o chestiune de alegere tematică și nu implică faptul că impactul zonelor de pescuit în adâncime asupra ecosistemului ar fi un subiect mai puțin important în viziunea Comisiei.

Speciile de adâncime sunt, în general, considerate ca fiind speciile care trăiesc la adâncimi mai mari de 400 de metri. La asemenea adâncimi există foarte puțină lumină, astfel încât lanțul alimentar depinde de resturile alimentare provenite din straturile superioare ale coloanei de apă, productivitatea fiind, în consecință, foarte scăzută. Speciile de pești de adâncime au, în general, o durată a vieții mai îndelungată, cresc greu și ajung târziu la maturitate. De asemenea, în general, rata fecundității este scăzută. Toate aceste caracteristici le fac deosebit de vulnerabile la pescuitul excesiv.

Cu câteva excepții, zonele de pescuit de specii de adâncime au apărut și s-au extins înainte să existe suficiente informații pentru a orienta gestionarea acestora. Aceasta se poate observa în special în ultimul deceniu, în timpul căruia s-a intensificat exploatarea a numeroase specii, pe măsură ce pescuitul s-a extins în ape mai adânci sau în noi zone. Există foarte puține date cu privire la debarcări și efortul de pescuit, iar capturile aruncate înapoi în mare sunt, în mare parte, nedeclarate, cu toate că pot reprezenta o cantitate semnificativă. Prin urmare, este dificil pentru Consiliul Internațional pentru Explorarea Apelor Maritime (ICES) să sugereze un nivel de exploatare care ar putea fi durabil; cu toate acestea, ICES atrage atenția asupra faptului că cele mai exploatare specii de adâncime au fost capturate în afara limitelor biologice sigure și că ar trebui să se reducă imediat efortul de pescuit. Autorizarea unor noi zone de pescuit ar trebui permisă numai atunci când dezvoltarea acestora este foarte lentă și sunt însoțite de programe de colectare a datelor care să permită evaluarea stării rezervelor de pește.

Capturile din majoritatea zonelor de pescuit în adâncime sunt mixte. De exemplu, s-au înregistrat aproximativ 70 de specii de adâncime în capturile traulerelor care vizau grenadierul de stâncă. Cu excepția pagubelor directe care pot fi cauzate habitatului de unelte de pescuit folosite, se cunosc prea puține informații despre efectele zonelor de pescuit în adâncime asupra ecosistemului. ICES a solicitat punerea la dispoziția grupului de lucru a tuturor informațiilor pertinente, precum și crearea de programe de monitorizare directă, de exemplu, prin folosirea navelor de cercetare.

2. PERSPECTIVĂ DE ANSAMBLU ASUPRA REGULAMENTELOR COMUNITARE PRIVIND ZONELE DE PESCUIT ÎN ADÂNCIME

Capturile totale admisibile (TAC) au fost introduse pentru prima dată pentru câteva dintre aceste specii în 2002 [Regulamentul (CE) nr. 2340/2002 al Consiliului]¹ pe baza unei propuneri a Comisiei care a luat în considerare un istoric al pescuitului de zece ani (1990-1999). Întrucât consilierea științifică în materie de rezerve de pești de adâncime este disponibilă din doi în doi ani, Regulamentul 2340/2002 a fixat TAC-urile privind pescuitul în adâncime pentru 2003 și 2004.

După extinderea Comunității în 2004, a fost necesară stabilirea cotelor pentru noile state membre, în conformitate cu articolul 57 din Actul de Aderare. Dacă nu s-ar fi realizat acest lucru, noile state membre ar fi trebuit să înceteze orice formă de pescuit în momentul intrării în Comunitate, în ciuda faptului că dețineau deja posibilități de pescuit legitime. Regulamentul (CE) nr. 2269/2004² al Consiliului a fixat cotele pentru statele aderente folosind o metodă similară celei utilizate pentru a aloca cotele în Regulamentul 2340/2002, însă pe baza istoricului capturilor pentru perioada 1993-2002, și nu 1990-1999. În Regulamentul 2269/2004 cotele alocate noilor state membre au fost adăugate cotelor din Regulamentul 2340/2002, alocate statelor membre existente, rezultând astfel o creștere a TAC-urilor comunitare. Cheile de alocare totală rezultate au fost folosite drept bază pentru a stabili TAC-urile, în anii următori, pentru toate statele membre. Alocarea TAC-urilor a reprezentat o chestiune problematică, întrucât cei care aveau zone de pescuit stabilite de multă vreme au primit cote mai mari de resurse decât cei care aspirau să dezvolte posibilități de pescuit alternativ dar nu aveau vechime în domeniu, într-un moment în care zonele de pescuit tradiționale axate asupra codului deveneau din ce în ce mai restrictive.

Regulamentul privind TAC-urile și cotele a fost completat de Regulamentul (CE) nr. 2347/2002³ al Consiliului de stabilire a cerințelor specifice de acces și a condițiilor asociate care se aplică pescuitului rezervelor de specii de adâncime. Acest Regulament a vizat fixarea unui plafon în privința expansiunii efortului de pescuit de specii de adâncime prin obligarea tuturor navelor care capturează peste 10 tone de specii de adâncime pe an să dețină un permis de pescuit în adâncime, în caz contrar, capturile lor de specii de adâncime vor fi limitate la 100 kg per ieșire. În plus, capacitatea totală a navelor deținătoare de permise de pescuit în adâncime a fost limitată la capacitatea agregată a navelor care au pescuit peste 10 tone de specii de adâncime în oricare an din perioada 1998-2000 inclusiv (2000-2003 pentru noile state membre). Regulamentul 2347/2002 a introdus, de asemenea, cerințe de raportare și de control speciale, inclusiv planuri de eșantionare convenite, prezența observatorilor și obligația de a debarca numai în porturile desemnate. Mai multe obligații privind colectarea datelor sunt specificate în Regulamentul (CE) nr. 1581/2004⁴ al Comisiei.

Regulamentele 2340/2002 și 2269/2004 au fost înlocuite de Regulamentul (CE) nr. 2270/2004⁵ al Consiliului care a stabilit TAC-urile privind rezervele de pești de adâncime pentru 2005 și 2006. Acest Regulament a introdus, de asemenea, TAC-uri asupra unor rezerve de pești pentru care capturile nu fuseseră restricționate anterior. În plus, în lumina consilierii științifice conform căreia rezervele de pește pion portocaliu în Divizia VI erau puternic

¹ JO L 356, 31.12.2002, p. 1-11.

² JO L 396, 31.12.2004, p. 1-3.

³ JO L 351, 28.12.2002, p. 6-11.

⁴ JO L 289, 10.9.2004, p. 6-53.

⁵ JO L 396, 31.12.2004, p. 4-12.

epuizate, acest Regulament a stabilit o zonă închisă pentru această specie la vest de Regatul Unit și Irlanda. Este interzis navelor care pescuiesc în zona închisă să debarce pește pion portocaliu. Navele care pescuiesc pește pion portocaliu aflate în tranzit în zona închisă trebuie să mențină o viteză minimă de 8 noduri pentru a garanta că nu desfășoară nicio operațiune de pescuit în zona respectivă.

Textul principal al consilierii științifice privind rezervele de pești de adâncime este publicat din doi în doi ani, însă, uneori, există consiliere specifică pentru anumite rezerve de pește sau decizii luate în cadrul organizațiilor zonelor de pescuit regionale, care necesită luarea de măsuri specifice într-un timp relativ scurt. Un astfel de exemplu este recomandarea adoptată de NEAFC conform căreia efortul de pescuit în rezervele de pești de adâncime ar trebui redus cu 30% în 2005 și 2006. În loc să modifice Regulamentele 2347/2002 și 2270/2004, Comisia a inclus obligația de reducere a efortului de pescuit în kilowați-zile de pescuit cu 30% față de nivelurile din 2003 în propunerile sale privind Regulamentul (CE) nr. 27/2005⁶ și Regulamentul (CE) nr. 51/2006⁷ ale Consiliului de stabilire a posibilităților de pescuit pentru 2005 și 2006 în conformitate cu recomandarea NEAFC. Cu toate acestea, Consiliul de Miniștri a acceptat numai două reduceri succesive de 10% din efortul de pescuit în 2005 și 2006.

3. EFICIENȚA REGULAMENTELOR

Două aspecte trebuie luate în considerare atunci când se evaluează eficiența regulamentelor. Primul este acela de a stabili dacă măsurile adoptate sunt suficiente pentru protejarea rezervelor de pești de adâncime. Al doilea constă în stabilirea dacă aceste măsuri au fost puse în aplicare în mod corect și dacă au adus, în consecință, rezultatele dorite.

3.1. Măsurile adoptate sunt suficiente?

3.1.1. Nivelurile TAC

Încercările de a reglementa zonele de pescuit în adâncime sunt relativ recente. Mai mult, ele au fost motivate de necesitatea de a opri ori încetini expansiunea rapidă a zonelor de pescuit de specii despre care se cunoaște foarte puțin. Lipsa unor cunoștințe de bază privind biologia speciilor de adâncime și a ecosistemului apelor de adâncime arată că TAC și limitele de efort stabilite au fost, într-o anumită măsură, arbitrare. Respectarea în totalitate a abordării de precauție ar fi însemnat stabilirea unei TAC și a unor limitări a efortului de pescuit mult mai scăzute sau chiar închiderea zonelor de pescuit.

TAC-urile fixate pentru 2003 și 2004 au reprezentat un pas în direcția cea bună, însă, în majoritatea cazurilor, au fost prea mari pentru ca rezervele de pește să poată deveni durabile. Mai mult, capturile declarate privind majoritatea stocurilor de pește au fost considerabil mai mici decât TAC-urile, sugerând, astfel, că TAC-urile nu erau restrictive pentru zonele de pescuit. Prin propunerea nivelurilor TAC pentru rezervele de pești de adâncime pentru 2005 și 2006, Comisia a încercat să se asigure că acestea vor fi într-adevăr restrictive, folosind volumul real de capturi ca bază de pornire și nu TAC-urile existente. Atunci când consilierea științifică a indicat

⁶ JO L 12, 14.1.2005, p. 1-151.

⁷ JO L 16, 20.1.2006, p. 1-183.

necesitatea unei reduceri semnificative a efortului de pescuit sau a volumului capturilor fără a specifica o cifră anume, s-a propus o reducere de 30% a posibilităților de capturi. Când consilierea științifică a indicat necesitatea de a reduce efortul de pescuit sau volumul capturilor specificând o cifră anume, atunci această cifră a fost utilizată pentru a calcula captura totală admisibilă propusă. Cu toate acestea, pentru a atenua impactul social-economic, captura totală admisibilă propusă nu a fost niciodată mai mică de 50% din captura înregistrată în 2003.

Consiliul de Miniștri nu a acceptat metodologia Comisiei, adoptând, în schimb, reduceri mai modeste de maxim 15% din TAC-urile existente și nu din volumul de capturi declarate. Aceasta s-a datorat dificultăților politice privind prezentarea unor reduceri, aparent semnificative, a posibilităților de pescuit în rezervele de pești de adâncime într-un moment când acestea erau văzute drept alternative la zonele de pescuit de platformă aflate în declin. Cu toate acestea, pentru rezervele pentru care s-au propus TAC-uri pentru prima dată în Regulamentul 2270/2004, Consiliul a acceptat propunerea Comisiei de a efectua reduceri între 30% și 50% din nivelul real de capturi declarate.

Tabelul anexat face o comparație între TAC-urile rezultate pentru 2005 și 2006 și capturile declarate pentru anul 2005. În majoritatea cazurilor, volumul capturilor a fost considerabil mai mic decât TAC-urile, sugerând că TAC-urile nu sunt, încă, suficient de restrictive.

3.1.2. Caracterul adecvat al TAC-urilor privind gestionarea rezervelor de pești de adâncime

Cu mici excepții, zonele de pescuit în adâncime prind un amestec de specii, cu toate că doar una sau două dintre ele sunt vizate în mod deliberat. Anumite specii de adâncime din zone ce ajung până la coastele platformei continentale, precum mihalțul-de-mare și Brosme brosme, pot fi, de asemenea, considerate drept capturi secundare în zone neritice de pescuit demersal.

Pentru ca TAC-urile să fie eficiente în zonele de pescuit mixte, TAC-urile alocate stocurilor individuale trebuie stabilite în corelație unele față de altele, la niveluri care să diminueze capturile aruncate înapoi în mare și capturile secundare. Acest lucru este deosebit de greu de realizat, chiar și în zonele de pescuit neritice mixte, despre care există mult mai multe informații disponibile privind rata capturilor și rata capturilor aruncate înapoi în mare. Pentru rezervele de pești de adâncime, TAC-urile individuale au fost fixate numai pe baza capturilor declarate oficial, din toate zonele de pescuit luate împreună, existând prea puține informații despre compoziția capturii pentru fiecare dintre zonele de pescuit implicate sau despre rata capturilor aruncate înapoi în mare. Mai mult, din cele 48 de specii enumerate în anexele I și II la Regulamentul 2347/2002, sunt stabilite TAC-uri numai pentru 9 dintre acestea. Majoritatea celorlalte specii sunt pescuite mult prea sporadic sau în cantități prea mici pentru a putea stabili TAC-uri. Din păcate, numărul restrâns de specii gestionate prin TAC-uri a încurajat declararea inexactă a speciilor capturate pentru a evita imputarea acestora asupra cotelor stabilite.

O altă problemă care apare în încercarea de a gestiona rezervele de pești de adâncime prin folosirea TAC-urilor este faptul că nu există suficiente informații despre structura geografică a rezervelor de specii de adâncime. Drept urmare, TAC-urile

sunt, deseori, fixate asupra unor zone de gestionare imense, în parte pentru a împiedica declarațiile false care ar putea apărea dacă zonele TAC ar fi definite mai riguros. Pericolul de a exclude, în mod neintenționat, o zonă din regimul TAC a fost ilustrat prin dezvoltarea unei zone de pescuit care viza grenadierul de stâncă în apele norvegiene ale Zonei ICES III. Regulamentul 2270/2004 a fixat o cotă totală admisibilă de 1 590 de tone pentru ICES III, cu specificarea că aceasta se aplică apelor comunitare și internaționale. În consecință, TAC nu includea apele norvegiene, cu toate că istoricul capturilor înregistrate, pe care s-a bazat cota TAC, includea și capturi efectuate în apele norvegiene. Această porțiță a fost exploatată de numeroase nave daneze care pescuiau în mod legal sub protecția unor drepturi istorice recunoscute de Norvegia și care și-au mărit, astfel, volumul de capturi de grenadier de stâncă la peste 14 000 tone în 2005.

În ciuda dificultăților și a deficiențelor, TAC-urile au avut probabil un anumit efect asupra diminuării mortalității peștilor în cazul principalelor specii vizate. Cu toate acestea, este clar că gestionarea de lungă durată a stocurilor de pești de adâncime trebuie să vină în completarea TAC-urilor cu noi măsuri, în special aceea de a restricționa efortul de pescuit.

3.1.3. *Gestionarea efortului de pescuit în rezervele de pești de adâncime*

În conformitate cu articolul 4 din Regulamentul 2347/2002, capacitatea navelor care dețin permise de pescuit în adâncime este limitată la capacitatea agregată a tuturor navelor care au prins peste 10 tone de orice tip de amestec de specii de adâncime, în oricare dintre anii 1998, 1999 sau 2000. Scopul acestui plafon de capacitate era de a limita expansiunea zonelor de pescuit în adâncime, dar, în practică, probabil că nu a avut niciun efect.

Unul dintre motive este faptul că anumite stocuri de pești de adâncime sunt considerate ca fiind capturi secundare în zonele de pescuit care vizează speciile neritice. Exemplele privind mihalțul-de-mare și Brosme brosme au fost deja menționate. Un alt exemplu privește specia *Argentina silus*, menționată în Regulamentul 2347/2002 ca fiind o specie de adâncime, dar care este considerată captură secundară în zonele de pescuit de putasu. Aceasta înseamnă că plafioanele de capacitate includ nave care nu vizează stocuri de pești de adâncime și care reprezintă o proporție cu mult mai mare din capacitatea totală a flotei decât o sugerează importanța relativă a zonelor de pescuit în adâncime.

O a doua problemă constă în faptul că articolul 4 stipulează că trebuie să fie inclusă în plafon capacitatea cumulată a tuturor navelor care au capturat peste 10 tone în oricare din anii 1998-2000. Dacă un vas a capturat 10 tone de specii de adâncime într-un singur an în perioada respectivă, iar un alt vas a capturat 10 tone într-un alt an din aceeași perioadă, capacitatea ambelor nave ar fi inclusă în plafonul de capacitate. Rezultatul este că plafioanele sunt irealist de mari și nu restricționează numărul de nave care pescuiesc specii de adâncime.

Această lacună a subminat, de asemenea, eficiența reducerilor de efort impuse de Regulamentele 27/2005 și 51/2006 care impun reduceri de 10% și, respectiv, 20% din numărul de kilowați-zile de pescuit desfășurate de navele care dețin licențe de pescuit în adâncime, în comparație cu nivelurile desfășurate în 2003 (anul în care Regulamentul 2347/2002 a intrat în vigoare și, prin urmare, primul an pentru care

există date fiabile privind efortul de pescuit). Dat fiind că multe nave deținătoare de licențe de pescuit în adâncime nu pescuiesc specii de adâncime, reducerile de efort nu diminuează neapărat rata de exploatare a acestora și pot ajunge chiar să restricționeze, inutil, efortul de pescuit al altor zone de pescuit. Într-adevăr, pentru a evita ca reducerea nominală a efortului de pescuit de specii de adâncime să fie dominată de reducerile de efort în zonele de pescuit de putasu, care includ o captură secundară de Argentina silus, Regulamentul 51/2006 exclude Argentina silus de pe lista speciilor de adâncime în vederea calculării efortului de pescuit.

Atunci când se evaluează caracterul adecvat al măsurilor adoptate, se constată că nu este clar, în mod evident, dacă cele două reduceri succesive de 10% ale efortului de pescuit pentru 2005 și 2006, în comparație cu nivelurile efortului în 2003, sunt suficiente pentru a respecta Recomandarea NEAFC de a reduce efortul de pescuit privind rezervele de pești de adâncime cu 30% față de niveluri anterioare ridicate. Această chestiune este abordată mai departe în secțiunea 4.2.4 privind declararea nivelurilor eforturilor de pescuit de către statele membre.

3.2. Punerea în aplicare a regulamentelor:

3.2.1. Eșantionare științifică și programe de observare

Articolul 8 din Regulamentul 2347/2002 a impus statelor membre să pregătească un program de observare în vederea colectării de informații privind activitățile navelor deținătoare de licențe de pescuit în adâncime. Aceste informații trebuiau să fie evaluate de Comisie în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a regulamentului.

Acest termen nu a putut fi respectat. În momentul adoptării Regulamentului 2347/2002, statele membre care dispuneau de cote alocate pentru resursele de pești de adâncime erau Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Irlanda, Țările de Jos, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit. La sfârșitul lunii martie a anului 2003, la trei luni după intrarea în vigoare a Regulamentului 2347/2002, singurul stat care a trimis un plan de eșantionare a fost Germania. Suedia a informat Comisia că estima capturile sale de specii de adâncime prea mici pentru a justifica un plan de eșantionare. În urma unor atenționări scrise, Franța, Germania, Irlanda, Portugalia, Spania și Regatul Unit au trimis planuri de eșantionare. Belgia, Danemarca, Țările de Jos și Suedia nu au trimis niciun plan de eșantionare, cu toate că STECF a constatat că, în cazul acestor țări, cotele de pești de adâncime sunt foarte mici. În urma extinderii, noile state membre ar fi trebuit, și ele, să trimită planuri de eșantionare, însă nu s-a primit niciunul.

O deficiență majoră a Regulamentului 2347/2002 este faptul că nu există o strategie clar definită, ceea ce înseamnă că, deși cerința de a pune în aplicare un plan de eșantionare este îndeplinită, calitatea datelor obținute poate fi inferioară sau regrouparea datelor obținute de la diferitele state membre se poate dovedi dificilă. Raportul grupului de lucru ICES privind pescuitul în adâncime se referă la utilizarea datelor colectate în urma unui program de observare în cazul a numai câtorva rezerve de pește, de exemplu, grenadierul de stâncă în Vb, XII, VI și VII.

3.2.2. *Lista porturilor desemnate*

În conformitate cu articolul 7 din Regulamentul 2347/2002, debarcarea de specii de adâncime în cantități mai mari de 100 kg poate fi efectuată numai în porturile desemnate. O listă a acestor porturi ar fi trebuit să fie trimisă Comisiei în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. În termen de 30 de zile de la data trimiterii listei, trebuie comunicate procedurile de inspecție și de supraveghere asociate privind debarcarea speciilor de adâncime în acele porturi.

Toate statele membre au trimis liste cu porturile desemnate, însă procedurile de inspecție și de supraveghere asociate au fost trimise numai de Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Irlanda, Letonia, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

Din nou, faptul că nu se oferă linii directoare în privința procedurilor de inspecție și de supraveghere constituie o deficiență a Regulamentului 2347/2002. Mai mult, inspecția debarcărilor de specii de adâncime este, de regulă, realizată în paralel cu inspecția cantităților mult mai mari de debarcări demersale, fiind considerată, uneori, ca având o prioritate redusă.

3.2.3. *Lista navelor cu licențe de pescuit în adâncime*

Numai Portugalia și Spania s-au supus obligației stipulate în articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 1627/94⁸ al Consiliului de a furniza o listă a navelor cărora li s-au emis licențe de pescuit în adâncime.

3.2.4. *Declararea efortului de pescuit*

Articolul 9 din Regulamentul 2347/2002 al Consiliului stipulează că statele membre trebuie să comunice, la fiecare jumătate de an calendaristic, informațiile privind capturile de specii de adâncime precum și efortul de pescuit desfășurat, exprimate în kilowați-zile de pescuit, defalcate pe fiecare trimestru al anului, clasificate pe tip de unelte, specii, precum și informații privind capturile de specii adiționale enumerate în anexa II din același regulament.

Rapoartele bianuale trebuiau să fie folosite pentru a furniza informații detaliate privind nivelurile efortului de pescuit pe tip de unelte pentru a permite o identificare mai exactă a zonelor de pescuit în adâncime în scopul unei reperări mai bune a reducerilor de efort. Comunitatea a susținut cu tărie o astfel de abordare în cadrul întâlnirilor anuale succesive ale NEAFC. Cu toate acestea, niciun stat membru nu a raportat, în mod curent, informațiile privind efortul de pescuit; câteva state membre au furnizat informații mai detaliate privind ultimii ani, ca urmare a unei cereri din partea Comisiei.

Unele state membre, dar nu toate, au furnizat, totuși, informații ca urmare a unei cereri din partea Comisiei de a trimite nivelurile efortului de pescuit agregat pentru perioada 1998-2004. Scopul acestei cereri a fost de a evalua dacă reducerea de 10% a efortului de pescuit pentru 2005, față de nivelurile efortului în 2003, impusă de

⁸ JO L 171, 6.7.1994, p. 7-13.

Regulamentul 27/2005, va fi suficientă pentru a respecta recomandarea NEAFC de a reduce efortul de pescuit cu 30% față de nivelurile anterioare ridicate.

Danemarca, Franța, Irlanda, Țările de Jos, Portugalia, Spania, Suedia, Germania și Regatul Unit au furnizat date despre eforturile agregate privind perioada 2000-2005 (sau estimări privind efortul de pescuit pentru perioada anterioară anului 2003 când Regulamentul 2347/2002 a intrat în vigoare). Aceste date arată că efortul de pescuit în 2005 a reprezentat cel mult 65% din efortul desfășurat în 2000, sugerând că, într-adevăr, Comunitatea a respectat recomandarea NEAFC.

3.2.5. *Monitorizare și control*

Articolul 7 din Regulamentul 2270/2004 a introdus o zonă de protecție a peștelui pion portocaliu. Navelor deținătoare de licențe de pescuit în adâncime care intră în această zonă le este interzis să rețină la bord, să debarce ori să transbordeze orice cantitate de pește pion portocaliu, precum și să debarce orice cantitate de pește pion portocaliu la sfârșitul ieșirii, cu excepția cazului în care toate uneltele aflate la bordul navei sunt fixate și arimate în timpul petrecut în acea zonă, iar viteza medie în timpul tranzitării este de cel puțin 8 noduri.

Punerea în aplicarea a acestor măsuri necesită monitorizarea îndeaproape a datelor VMS și, în special, declanșarea unei alarme în momentul în care viteza uneia dintre nave scade sub 8 noduri. Se pare că acest aspect nu a fost pus în aplicare în mod eficient în toate statele membre. În special, sistemul de alarme existent în centrele de monitorizare a pescuitului (CMP) nu sunt, în general, programate să emită o avertizare automată atunci când o navă de pescuit pescuiește sau tranzitează în zone reglementate. Aceasta înseamnă că, deși posibil din punct de vedere tehnic, CMP-urile nu informează inspectorii locali în privința activităților suspecte desfășurate de nave specifice în zona de pescuit. Dacă acest lucru ar fi făcut, inspectorii ar putea să controleze în mod țintit aceste nave în momentul în care sosesc în port.

În secțiunea 4.1.3 s-a constatat că definiția navelor necesitând licențe de pescuit în adâncime este prea largă, incluzând multe nave care realizează doar capturi ne semnificative de specii de adâncime. La fel ca limitarea eficienței reducerilor efortului de pescuit în adâncime, aceasta poate duce, de asemenea, la apariția unor probleme în ceea ce privește rezervele de pești de alt tip decât cei de adâncime. Aceasta se datorează faptului că, fiind deținătoare a unei licențe de pescuit în adâncime, o navă poate pescui în mod legitim în zone în care un stat membru are alocate cote pentru speciile de adâncime. Cu toate acestea, aceasta nu înseamnă că nava pescuiește neapărat specii de adâncime în acele zone. În unele cazuri, licența de pescuit în adâncime a oferit un cadru legal activităților de pescuit în zone în care nava nu are dreptul să pescuiască speciile care sunt vizate în realitate.

4. CONCLUZII

- Multe rezerve de pești de adâncime au o productivitate atât de scăzută încât nivelurile de exploatare durabilă sunt, probabil, prea joase pentru a sprijini o zonă de pescuit viabilă din punct de vedere economic. În consecință, trebuie să se recunoască faptul că nivelurile actuale de exploatare ale acestor rezerve trebuie, inevitabil, reduse, fie din proprie inițiativă, pentru conservarea rezervelor, fie pentru a preveni epuizarea acestora. Mai mult,

este nevoie de atât de mult timp pentru refacerea rezervelor de pește încât reducerea exploatații trebuie considerată ca fiind permanentă și nu drept un mijloc de a reface rezervele pentru a permite rate de exploatare mai mari, pe termen lung.

- În orice caz, măsurile în prezent în vigoare au fost puse în aplicare într-o manieră mult prea ineficientă pentru a permite protejarea rezervelor de pești de adâncime.
- Controalele actuale privind efortul de pescuit se aplică tuturor zonelor de pescuit combinate; cu toate acestea, unele par să fie mai durabile decât altele. Nevoia cea mai presantă constă într-o informare mai bună cu privire la diversele zone de pescuit care prind specii de adâncime, astfel încât nivelurile efortului de pescuit să poată fi ajustate în fiecare zonă în mod individual, în funcție de speciile vizate și speciile secundare. Acordarea licențelor pentru fiecare zonă de pescuit ar trebui să depindă de existența unui istoric adecvat al navei în cauză.
- Planurile de eșantionare pentru a colecta informații științifice ar trebui stabilite după consultare atât la nivel comunitar, cât și cu alte părți contractante din NEAFC. Una dintre cele mai aspre critici care ar putea fi adusă legislației existente este că, în ciuda obligației de a aduna și raporta date, nu a existat deloc sau prea puțină orientare asupra modului în care ar trebui făcut acest lucru. Drept urmare, conținutul și calitatea planurilor de eșantionare au diferit de la un stat membru la altul. Mai mult, deoarece nu a existat un format de raportare prestabilit, a fost dificilă globalizarea tuturor datelor colectate. Formatul de raportare a datelor ar trebui, în consecință, să fie specificat în mod clar, iar accesul grupurilor de lucru științifice la aceste date ar trebui să fie simplificat.
- Procedurile de monitorizare și control trebuie să fie mai riguroase, incluzând proceduri clare de raportare a datelor VMS.
- Ar trebui să se pună un accent mai mare asupra importanței colectării de date pertinente pentru a putea evalua impactul pe care zonele de pescuit în adâncime îl au asupra ecosistemului, atât de la navele de pescuit comerciale, cât și în urma studiilor coordonate ale navelor de cercetare.

ANEXĂ

Rata de utilizare a cotelor alocate pentru anul 2005

Specie:	Zonă	TAC 2005-2006	Capturi 2005	Utilizare
Rechini de adâncime	V, VI, VII, VIII, IX	6 763	3 294	49%
Rechini de adâncime	X	120	16	13%
Rechini de adâncime și <i>Deania histricosa</i> și <i>Deania profundorum</i>	XII	243	148	61%
Sabie neagră	I, II, III, IV	30	3	10%
Sabie neagră	V, VI, VII, XII	3 042	2 977	98%
Sabie neagră	VIII, IX, X	4 000	3 389	85%
Sabie neagră	CECAF 34.1.2.	4 285	3 195	75%
Specii de baryx	I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIV	328	302	92%
Brosme brosmes	I, II, XIV	35	5	13%
Brosme brosmes	III	40	7	18%
Brosme brosmes	IV	317	115	36%
Brosme brosmes	V, VI, VII	604	452	75%
Grenadier de stâncă	I, II, IV, Va	20	2	8%
Grenadier de stâncă	III	1 590	881	55%
Grenadier de stâncă	Vb, VI, VII	5 253	3 388	64%
Grenadier de stâncă	VIII, IX, X, XII, XIV	7 190	5 683	79%
Pește pion portocaliu	VI	88	67	76%
Pește pion portocaliu	VII	1 148	260	23%
Pește pion portocaliu	I, II, III, IV, V, VIII, IX, X, XI, XII, XIV	102	60	59%
Mihalț-de-mare albastru	II, IV, V	119	27	22%
Mihalț-de-mare albastru	III	25	1	5%
Mihalț-de-mare albastru	VI, VII	3 137	3 066	98%
Doradă roșie	VI, VII, VIII	298	223	75%
Doradă roșie	IX	1 080	430	40%
Doradă roșie	X	1 136	1 119	98%
Phycis spp.	I, II, III, IV	36	5	14%
Phycis spp.	V, VI, VII	2 028	1 545	76%
Phycis spp.	VIII, IX	267	269	101%
Phycis spp.	X, XII	63	36	57%